

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 1. oktobra 2014*

„Pritožba — Damping — Izvedbena uredba (EU) št. 464/2011 — Uvoz zeolita A v prahu s poreklom iz Bosne in Hercegovine — Uredba (ES) št. 1225/2009 — Člen 2 — Določanje normalne vrednosti — Pojem „običajni potek trgovanja““

V zadevi C-393/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 11. julija 2013,

Svet Evropske unije, ki ga zastopa J.-P. Hix, agent, najprej skupaj z G.M. Berrischem, nato z D. Geradinom, odvetnikoma,

tožeča stranka,

drugi stranki v postopku sta

Alumina d.o.o. s sedežem v Zvorniku (Bosna in Hercegovina), ki jo zastopata J.-F. Bellis in B. Servais, odvetnika,

tožeča stranka na prvi stopnji,

Evropska komisija,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (poročevalec), J.-C. Bonichot in A. Arabadžiev, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 17. julija 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

- 1 Svet Evropske unije Sodišču s pritožbo predlaga, naj razveljavi sodbo Splošnega sodišča Evropske unije Alumina/Svet (T-304/11, EU:T:2013:224, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 464/2011 z dne 11. maja 2011 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz zeolita A v prahu s poreklom iz Bosne in Hercegovine (UL L 125, str. 1, v nadaljevanju: sporna uredba) razglasilo za nično v delu, v katerem se nanaša na družbo Alumina d.o.o. (v nadaljevanju: Alumina).

Pravni okvir

- 2 Uredba Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 343, str. 51, in popravek v UL 2010, L 7, str. 22, v nadaljevanju: osnovna uredba) v členu 2, od (1) do (4) in (6) določa:

„1. Normalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici.

Vendar če izvoznik v državi izvoznici ne izdeluje ali ne prodaja podobnega izdelka, se lahko normalna vrednost ugotovi na osnovi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev.

Cene, ki veljajo med strankami, ki se zdijo povezane ali ki imajo medsebojni kompenzacijski dogovor, ne štejejo kot cene v običajnem poteku trgovanja in jih ni mogoče uporabljati za določanje normalne vrednosti, razen če je določeno, da navedena medsebojna povezava nanje ne vpliva.

[...]

2. Prodaja podobnega izdelka, namenjenega domači potrošnji, se običajno uporablja za določanje normalne vrednosti, če obseg takšne prodaje predstavlja 5 % ali več obsega prodaje obravnavanega izdelka v Skupnosti. Kljub temu se nižji obseg prodaje lahko uporablja, kadar na primer zaračunane cene veljajo kot reprezentativne za obravnavani trg.

3. Če ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali če zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave, se normalna vrednost podobnega izdelka izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček, ali pa na osnovi izvoznih cen pri običajnem poteku trgovanja v primerno tretjo državo, pod pogojem, da so te cene reprezentativne.

[...]

4. Prodaja podobnega izdelka na notranjem trgu države izvoznice ali izvozna prodaja v tretjo državo po cenah, ki so pod proizvodnimi stroški na enoto (stalnimi in spremenljivimi), h katerim se dodajo še zneski za prodajne, splošne in upravne stroške, se lahko obravnava, kot da ne nastopa v običajnem poteku trgovanja zaradi cene in jo je mogoče zanemariti pri določanju normalne vrednosti samo, če se ugotovi, da se taka prodaja izvaja znotraj daljšega časovnega obdobja v znatnih količinah in pri cenah, ki ne zagotavljajo kritja vseh stroškov v razumnem časovnem obdobju.

[...]

6. Zneski za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobičke temeljijo na dejanskih podatkih, ki se nanašajo na proizvodnjo in prodajo pri običajnem poteku trgovanja podobnega izdelka s strani obravnavanega izvoznika ali proizvajalca. Če teh zneskov ni mogoče določiti na tej osnovi, se lahko zneski določijo na osnovi:

- (a) tehtanega povprečja dejanskih zneskov, ugotovljenih za druge izvoznike ali proizvajalce, ki so predmet preiskave glede proizvodnje in prodaje podobnega izdelka na notranjem trgu države porekla;
- (b) dejanskih zneskov, ki veljajo za proizvodnjo in prodajo pri običajnem poteku trgovanja za enako splošno kategorijo izdelkov za obravnavanega izvoznika ali proizvajalca na notranjem trgu države porekla;
- (c) katere koli druge razumne metode, pod pogojem, da znesek za tako ugotovljeni dobiček ne presega dobička, ki ga običajno dosežejo drugi izvozniki ali proizvajalci izdelkov enake splošne kategorije na notranjem trgu države porekla.“

Dejansko stanje, postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

3 Dejansko stanje, ki je upošteveno v zvezi s to pritožbo, je v točkah 1, 3, 5 in od 7 do 10 izpodbijane sodbe predstavljeno tako:

„1 Evropska komisija je 17. februarja 2010 na podlagi pritožbe, vložene 4. januarja 2010, objavila obvestilo o začetku postopka glede uvoza zeolita A v prahu s poreklom iz Bosne in Hercegovine (UL C 40, str. 5).

[...]

3 Komisija je na podlagi Uredbe Komisije (EU) št. 1036/2010 z dne 15. novembra 2010 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz zeolita A v prahu s poreklom iz Bosne in Hercegovine (UL L 298, str. 27, v nadaljevanju: začasna uredba) uvedla 28,1-odstotno začasno protidampinško dajatev na uvoz zeolita A v prahu, imenovanega tudi zeolit NaA v prahu ali zeolit 4A v prahu, s poreklom iz Bosne in Hercegovine. V skladu s točko 11 obrazložitve začasne uredbe je preiskava zajela obdobje od 1. januarja do 31. decembra 2009.

[...]

5 Komisija je v okviru izračuna normalne vrednosti uporabila metodo, opisano v členu 2(3) [osnovne uredbe], ker prodaja [družbe Alumina] na notranji trg ni bila reprezentativna v smislu člena 2(2) te uredbe. Komisija je za določitev normalne vrednosti uporabila tehtani povprečni dobiček, ki ga je skupina, ki ji [družba Alumina] pripada, ustvarila pri prodaji podobnega izdelka na notranjem trgu (točke od 21 do 26 začasne uredbe).

[...]

7 [Družba Alumina] je z dopisom z dne 1. decembra 2010 predložila svoja stališča, v katerih se je sklicevala na kršitev člena 2(3) in (6) osnovne uredbe, ker naj bi bila pri določitvi normalne vrednosti uporabljena stopnja dobička, ki je bil ustvarjen s prodajo njeni edini domači stranki, v zvezi s katero je obstajalo veliko tveganje neplačila oziroma plačila z zamudo, zaradi česar naj te prodaje ne bi bilo mogoče obravnavati kot transakcije, opravljene v običajnem poteku trgovanja.

- 8 Komisija je na podlagi člena 20 osnovne uredbe [družbi Alumina] z dopisom z dne 16. marca 2010 poslala dokument o dokončnem razkritju in odgovor, s katerim je zavrnila navedbe glede notranje prodaje, navedene v prejšnji točki. [Družba Alumina] je z dopisom z dne 18. marca 2011 zlasti ponovila svoje stališče, opisano v prejšnji točki.
- 9 Dokončna dajatev 28,1 %, ki se uporablja za neto ceno franco meja Evropske unije, neocarinjeno, se je uporabila za proizvode, navedene v točki 3, na podlagi [sporne uredbe].
- 10 V zvezi z določitvijo normalne vrednosti je Svet [...] v točkah 19 in 20 obrazložitve [sporne] uredbe navedel, da je bila domača prodaja, ki je bila upoštevana, opravljena ob običajnem poteku trgovanja in da so se institucije lahko oprle na podatke, ki iz nje izhajajo, ne glede na to, da ni reprezentativna v smislu člena 2(2) osnovne uredbe. Ker je bila zadevna prodaja rentabilna, naj bi bila izračunana normalna vrednost enaka tisti, ki bi bila določena na podlagi člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe.“
- 4 Družba Alumina je v utemeljitev tožbe pred Splošnim sodiščem navajala tožbena razloga, ki sta se nanašala na kršitev člena 2(3) in (6) osnovne uredbe ter prvega stavka odstavka 6 tega člena. Družba Alumina je z drugim delom drugega tožbenega razloga v bistvu zatrjevala, da je Svet s tem, da je štel, da je ta družba zadevni izdelek edini domači stranki prodajala v običajnem poteku trgovanja, čeprav je bila cena zvišana za 25 % zaradi dodatka za tveganje zapoznelega plačila ali neplačila, napačno uporabil pravo. V teh okoliščinah je Splošno sodišče sprejelo ta drugi del drugega tožbenega razloga, pri čemer je ugotovilo, da prodajna cena edini domači stranki družbe Alumina ni odražala običajnega poteka trgovanja v smislu člena 2 osnovne uredbe, zaradi česar je sporno uredbo v delu, v katerem se je nanašala na družbo Alumina, razglasilo za nično.

Predlogi strank

- 5 Svet s pritožbo Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi;
 - zavrne tožbo, ki jo je družba Alumina vložila pri Splošnem sodišču, in
 - družbi Alumina naloži plačilo stroškov na obeh stopnjah.
- 6 Družba Alumina Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo Sveta zavrne;
 - podredno, odloči o tožbi na prvi stopnji in sporno uredbo razglasi za nično ter
 - Svetu naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 7 Svet v utemeljitev pritožbe navaja en sam pritožbeni razlog zoper ugotovitve v zvezi s pojmom prodaje v „običajnem poteku trgovanja“ v smislu člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe, do katerih je prišlo Splošno sodišče v točkah od 36 do 41 izpodbijane sodbe.

Trditve strank

- 8 Prvič, Svet meni, da je Splošno sodišče pri presoji, navedeni v točkah od 36 do 41 izpodbijane sodbe, v zvezi z drugim delom drugega razloga, ki ga je družba Alumina navedla v tožbi, napačno uporabilo pravo, ker je napačno razlagalo pojem prodaje v „običajnem poteku trgovanja“ v smislu člena 2(1) in (6) osnovne uredbe. Splošno sodišče naj bi namreč s tem, da je štelo, da se prodaja, ki ni bila izvedena v običajnem poteku trgovanja, ker je cena zajemala dodatek, katerega namen je bil kritje tveganja kupčevega neplačila in ki ni vezan na vrednost izdelka, ne sme upoštevati pri izračunu normalne vrednosti, napačno uporabilo pravo. Taka razlaga pojma „prodaja v običajnem poteku trgovanja“ naj ne bi bila utemeljena niti z osnovno uredbo niti s Sporazumom o izvajanju člena VI splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (GATT), vključenim v prilogo 1 A k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), podpisanem v Marakešu 15. aprila 1994 in odobrenem s Sklepom Sveta z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (94/800/ES) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80). Poleg tega meni, da točka 17 sodbe Minolta Camera/Svet (C-178/87, EU:C:1992:112), ki jo je Splošno sodišče navedlo v točki 27 izpodbijane sodbe in na katero se sklicuje v točki 38 izpodbijane sodbe, ne utemeljuje razlage Splošnega sodišča.
- 9 Po mnenju Sveta merilo „cene, ki odraža vrednost izdelka“, ki ga je uporabilo Splošno sodišče, ni ustrezno za opredelitev, ali je bila prodaja izvedena v običajnem poteku trgovanja. Prvič, taka razlaga naj bi namreč pomenila, da morajo institucije sistematično ugibati razloge za plačilo in uporabo predloženih cen ter določati dejansko vrednost izdelka. Drugič, taka razlaga naj bi pomenila precejšnje tveganje zlorabe, saj naj bi spodbujala to, da bi se v prodajne pogodbe vključevala določba, da cene vključujejo tak dodatek za tveganje, da bi se izognilo temu, da bi se te cene uporabile za določanje normalne vrednosti.
- 10 Svet v zvezi s točko 38 izpodbijane sodbe natančneje meni, da sklicevanje na člen 2(10)(k) osnovne uredbe v zvezi z drugimi dejavniki, ki vplivajo na cene, ni upoštevno. Vsekakor naj bi bil namen prilagoditev iz tega člena odpraviti nekatere razlike med normalno vrednostjo in izvozno ceno, ne pa samo prilagoditi normalno vrednost, ki je sestavljena na podlagi cene, po kateri se izdelek prodaja v običajnem poteku trgovanja na notranjem trgu.
- 11 Svet v zvezi s tem meni, da je bila prodaja izvedena v običajnem poteku trgovanja, čeprav je prodajalec zvišal prodajno ceno zaradi kritja tveganja zapoznelega plačila ali neplačila. Če bi lahko ta položaj vplival na primerljivost normalne vrednosti in izvozne cene, naj bi bilo treba pri primerjavi normalne cene in izvozne cene opraviti prilagoditve, določene v členu 2(10) osnovne uredbe. Svet v zvezi s tem opozarja, da navedeni odstavek 10(g) izrecno določa prilagoditev zaradi razlik v stroških katerega koli kredita, ki se daje za obravnavano prodajo.
- 12 Drugič, Svet meni, da je razlaga pojma „prodaja v običajnem poteku trgovanja“, ki jo je podalo Splošno sodišče in ki iz tega pojma izključuje prodajo, katere cene zajemajo dodatek, katerega namen je kritje tveganja, da kupec ne bi mogel ali ne bi želel plačati, v nasprotju z načelom pravne varnosti, saj bi morale institucije sistematično ugibati razloge za plačilo in uporabo predloženih cen ter določati „dejansko“ vrednost izdelka, kot je bilo to poudarjeno v točki 9 te sodbe.
- 13 Svet nazadnje zatrjuje, da Splošno sodišče ni spoštovalo obveznosti obrazložitve, saj naj izpodbijana sodba ne bi vsebovala pojasnil, ki bi omogočala ugotoviti, da prodaja ni izvedena v običajnem poteku trgovanja, če cena zajema dodatek za tveganje neplačila.
- 14 Družba Alumina meni, da pritožbeni razlog, ki ga je Svet navedel v utemeljitev pritožbe, ni dopusten, ker se dejansko nanaša na presojo dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče v točkah od 31 do 35 izpodbijane sodbe. Podredno izpodbija utemeljenost tega pritožbenega razloga in predlaga, naj se ta zavrne.

Presoja Sodišča

Dopustnost pritožbe

- 15 Družba Alumina zatrjuje, da pritožba ni dopustna, ker Svet izpodbija ugotovitev dejstev, ki jo je Splošno sodišče opravilo v točkah od 31 do 35 in na podlagi katere je presodilo, da prodaja zadevnih izdelkov ni bila izvedena v običajnem poteku trgovanja, pri čemer se ne sklicuje na to, da naj bi to sodišče napačno uporabilo pravo.
- 16 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz člena 256 PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da je samo Splošno sodišče pristojno, prvič, za ugotavljanje dejstev in, drugič, za presojo teh dejstev. Le če bi vsebinska nepravilnost ugotovitve dejstev s strani Splošnega sodišča izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, ali če bi bili dokazi, sprejeti v utemeljitev teh dejstev, izkrivljeni, sta ta ugotovitev in presoja dokazov pravni vprašanji, ki sta predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe. Sodišče pa je pristojno, da na podlagi člena 256 PDEU opravi nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in pravnimi posledicami, ki jih je iz njih izpeljalo Splošno sodišče (glej sodbi Svet/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, točka 55, ter Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija, C-419/08 P, EU:C:2010:147, točki 30 in 31).
- 17 Svet v obravnavani zadevi Splošnemu sodišču očita, da je napačno razlagalo pojem prodaje v „običajnem poteku trgovanja“ v smislu člena 2(i) in (6) osnovne uredbe. Na podlagi te razlage naj bi napačno opredelilo dejstva, s katerimi je bila utemeljena osnovna uredba in iz katerih je ugotovilo, da napaka v zvezi z upoštevanjem dodatka za tveganje vpliva na veljavnost izračuna normalne vrednosti, določene zaradi presoje, ali obstaja damping.
- 18 Pritožba se zato ne nanaša niti na ugotavljanje dejstev kot tako niti na presojo dokazov, ki jo je opravilo Splošno sodišče v zvezi z dodatkom za tveganje, temveč na razlago določbe prava Unije in na uporabo te določbe za dejstva, kot jih je ugotovil Svet.
- 19 V teh okoliščinah je treba tožbo razglasiti za dopustno.

Vsebinska presoja

- 20 Opozoriti je treba, da je določitev normalne vrednosti ena izmed bistvenih faz, ki omogoča ugotovitev obstoja morebitnega dampinga. Člen 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe določa, da „[n]ormalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici“. V zvezi s tem je treba ugotoviti tudi, da ob določanju normalne vrednosti tako iz besedila kot iz sistematike te določbe izhaja, da je treba za določitev normalne vrednosti načeloma prednostno upoštevati ceno, ki se je dejansko plačala ali se plačuje v običajnem poteku trgovanja. V skladu z odstavkom 3, prvi pododstavek, tega člena je namreč od tega načela mogoče odstopiti le, če ni – ali pa ni dovolj – prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali če taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave (glej sodbo Goldstar/Svet, C-105/90, EU:C:1992:69, točka 12).
- 21 Ta odstopanja od metode določanja normalne vrednosti na podlagi dejanskih cen so izčrpna in se nanašajo na značilnosti prodaje, in ne na ceno izdelka (sodba Ajinomoto in NutraSweet/Svet in Komisija, C-76/98 P in C-77/98 P, EU:C:2001:234, točka 40).
- 22 Vendar kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 38 sklepnih predlogov, pojem običajnega poteka trgovanja ni opredeljen niti v sporazumu o carinah in trgovini 1994 niti v osnovni uredbi. Osnovna uredba v členu 2 sicer izrecno določa dve vrsti prodaje, ki pod nekaterimi pogoji ne moreta biti običajni potek trgovanja.

- 23 Prvič, člen 2(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe natančneje določa, da se cene, ki veljajo med strankami, ki se zdijo povezane ali ki imajo medsebojni kompenzacijski dogovor, ne štejejo za cene v običajnem poteku trgovanja in jih ni mogoče uporabljati za določanje normalne vrednosti, razen če je izjemoma določeno, da navedena medsebojna povezava nanje ne vpliva (sodba Petrotub in Republica/Svet, C-76/00 P, EU:C:2003:4, točka 85).
- 24 Drugič, v skladu s členom 2(4), prvi pododstavek, osnovne uredbe se lahko prodaja podobnega izdelka na notranjem trgu države izvoznice ali izvozna prodaja v tretjo državo po cenah, ki so pod proizvodnimi stroški na enoto, obravnava, kot da ne nastopa v običajnem poteku trgovanja, samo če se ugotovi, da se izvaja znotraj daljšega časovnega obdobja v znatnih količinah in pri cenah, ki ne zagotavljajo kritja vseh stroškov v razumnem časovnem obdobju.
- 25 Vendar pa člen 2 osnovne uredbe v zvezi s tem ne določa izčrpnega seznama metod, po katerih je mogoče ugotoviti, ali so se cene uporabljale v obdobju običajnega poteka trgovanja. Sodišče je v zvezi s tem že pojasnilo, da se pojem prodaje v običajnem poteku trgovanja nanaša na lastnosti prodaje, štete same zase. Njen namen je pri določanju normalne vrednosti izključiti položaje, v katerih prodaje na notranjem trgu niso opravljene pod navadnimi tržnimi pogoji, zlasti kadar se izdelek prodaja po ceni, ki je nižja od proizvodnih stroškov, ali kadar se transakcije izvajajo med partnerji, ki so povezani ali ki so sklenili kompenzacijski dogovor (glej sodbi Goldstar/Svet, EU:C:1992:69, točka 13, ter Ajinomoto in NutraSweet/Svet in Komisija, EU:C:2001:234, točka 38).
- 26 Splošno sodišče je v točki 36 izpodbijane sodbe menilo, da dodatek za neplačilo pomeni plačilo za tveganje, ki ga prevzame dobavitelj, ko proda izdelke določeni stranki. Ta dodatek torej ni del vrednosti prodanega izdelka in tudi ni povezan z lastnostmi tega izdelka, temveč je odvisen od identitete stranke in od tega, kako dobavitelj navedenega izdelka ocenjuje finančno sposobnost te stranke.
- 27 Splošno sodišče je poleg tega v točki 38 izpodbijane sodbe ugotovilo, da se z vključitvijo takega dodatka za tveganje v izračun stopnje dobička, določene za oblikovanje normalne vrednosti, upošteva element, ki ne pomeni dela vrednosti prodanega izdelka in ki tako umetno povečuje rezultat izračuna normalne vrednosti, tako da ta rezultat ne odraža več karseda zanesljivo prodajne cene izdelka, kakršna bi bila, če bi bil zadevni izdelek v državi izvora prodan v običajnem poteku trgovanja.
- 28 Kot poudarja generalni pravobranilec v točki 43 sklepnih predlogov, je namen pojma običajnega poteka trgovanja zagotoviti, da normalna vrednost izdelka čim bolj ustreza normalni ceni podobnega izdelka na izvoznikovem domačem trgu. Če je prodaja sklenjena pod pogoji, ki se ne ujemajo s trgovinsko prakso v zvezi s prodajo podobnega izdelka na tem trgu v času, ki se upošteva za ugotovitev, ali obstaja damping, potem to ni ustrezna osnova za določitev normalne vrednosti podobnega izdelka na navedenem trgu.
- 29 Splošno sodišče je v obravnavanem primeru pravilno presodilo, da se je s tem, da se je pri določanju normalne vrednosti v smislu člena 2(3) osnovne uredbe vključil dodatek, kot je ta v zvezi s tveganjem neplačila, v to določanje vključil element, ki ni ustrezen za ugotavljanje cene, po kateri bi se zadevni izdelek v običajnih okoliščinah prodajal na notranjem trgu. Tak element, ki se nanaša izključno na finančno sposobnost določenega domačega kupca, je namreč eden od elementov, ki spadajo med značilnosti prodaje in ki jih morajo institucije upoštevati pri ugotavljanju, ali je bila ta prodaja izvedena v okviru običajnega poteka trgovanja, ki ustreza pogojem prodaje podobnega izdelka na notranjem trgu v obdobju, ki je upoštevno za ugotovitev obstoja dampinga.
- 30 V zvezi s tem je treba poudariti, da je cena izdelka le eden od pogojev poslovne transakcije. To, ali je bila cena uporabljena v običajnem poteku trgovanja, je odvisno tudi od drugih pogojev transakcije, ki bi lahko vplivali na uporabljene cene, kot so obseg transakcije, dodatne obveznosti, ki jih sprejmejo

stranke te transakcije, ali dobavni rok. Institucije morajo v okviru te presoje, ki se mora opraviti od primera do primera, upoštevati vse upoštevne dejavnike in vse posebne okoliščine v zvezi z zadevno prodajo.

- 31 Splošno sodišče je v obravnavani zadevi v točki 36 izpodbijane sodbe sicer ugotovilo, da vključitev dodatka za tveganje v zvezi z neplačilom ni del vrednosti prodanega izdelka in da ta dodatek ni povezan z značilnostmi tega izdelka, ter v točki 38 navedene sodbe navedlo, da je dodatek element, ki ne odraža dela vrednosti prodanega izdelka. Vendar pa, kot poudarja generalni pravobranilec v točki 58 sklepnih predlogov, ti točki ne pomenita načelnih ugotovitev Splošnega sodišča, v skladu s katerima bi bila običajnost prodaje nujno odvisna od tega, ali prodajna cena odraža vrednost izdelka.
- 32 Zato je treba ugotoviti, da je presoja Splošnega sodišča v točki 38 izpodbijane sodbe, da ta dodatek umetno povečuje rezultat izračuna normalne vrednosti, v skladu z obstoječo sodno prakso Sodišča, da bi lahko vključitev tega dodatka za tveganje vplivala na običajnost prodaje (glej sodbo Ajinomoto in NutraSweet/Svet in Komisija, EU:C:2001:234, točki 39 in 41). V zvezi s tem je treba poudariti, da morajo institucije v okviru tega preučiti, ali se je ta prodajni pogoj uporabil na splošno za vse stranke na trgu podobnega proizvoda ali je bil poseben glede na položaj zadevne stranke.
- 33 V zvezi s trditvami Sveta, da se je Splošno sodišče v točkah od 38 do 40 izpodbijane sodbe sklicevalo na člen 2(10)(k) osnovne uredbe, je treba ugotoviti, da so brezpredmetne, ker pri odločilnem razlogovanju, ki ga je Splošno sodišče v zvezi s tem razvilo zlasti v točkah 36 in 37 navedene sodbe, pravo ni bilo napačno uporabljeno. Čeprav bi bilo namreč ugotovljeno, da je to sklicevanje napačno, to nikakor ne bi vplivalo na veljavnost razlage pojma prodaje v običajnem poteku trgovanja, ki jo je Splošno sodišče podalo v izpodbijani sodbi, in tako ne bi moglo povzročiti njene razveljavitve.
- 34 Nazadnje, del pritožbenega razloga v zvezi s tem, da je Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve, ki sicer ni utemeljen s posebnimi trditvami, se lahko le zavrne, saj obrazložitev izpodbijane sodbe jasno in nedvoumno izraža razlogovanje Splošnega sodišča.
- 35 Iz vsega navedenega sledi, da edinega tožbenega razloga, ki ga je Svet navedel v utemeljitev pritožbe, ni mogoče sprejeti in da ga je treba zato zavrniti.

Stroški

- 36 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da kadar pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) Poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Družba Alumina je predlagala, naj se Svetu naloži plačilo stroškov, in ker ta z edinim predlogom ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Svetu Evropske unije se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi